

Sygn. akt X GC 1371/14

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 listopada 2015 r. r.

Sąd Rejonowy Szczecin – Centrum w Szczecinie Wydział X Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący:	SSR Joanna Stelmasik
Protokolant:	Aneta Mrówczyńska

po rozpoznaniu w dniu 26 listopada 2015 r. r.

na rozprawie

w sprawie z powództwa (...) Fundusz Inwestycyjny Zamknięty Niestandaryzowany Fundusz Sekurytyzacyjny z siedzibą w G.

przeciwko G. D.

o zapłatę

oddala powództwo

Sygn. akt X GC 1371/14 postępowanie uproszczone

UZASADNIENIE

wyroku zaocznego z dnia 26 listopada 2015 roku

Pozwem wniesionym w dniu 17 października 2014 roku do Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie VI Wydział Cywilny, powódka (...) Fundusz Inwestycyjny Zamknięty Niestandaryzowany Fundusz Sekurytyzacyjny z siedzibą w G. wniosła o zasądzenie od pozwanej G. D. kwoty 8665,61 złotych wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 18 października 2014 r. oraz kwoty 132,46 złotych wraz z kosztami postępowania według norm przepisanych.

Postanowieniem z dnia 24 listopada 2014 r. Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie VI Wydział Cywilny stwierdził brak podstaw do wydania nakazu zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym i zgodnie z art. 499 pkt 2 k.p.c. oraz art. 505³³ §1 k.p.c. przekazał sprawę do rozpoznania sądowi właściwości ogólnej pozwanej tj. do Sądu Rejonowego Szczecin-Centrum w Szczecinie.

Uzasadniając żądanie pozwu powódka wskazała, że przedmiotowa wierzytelność powstała w wyniku zawarcia przez pozwaną umowy pożyczki z (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością (...) spółką jawną (dawniej (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością (...) z siedzibą we W.-wierzyciel pierwotny). Pozwana nie wywiązała się z warunków zawartej umowy. Powódka podała, że w dniu 20 marca 2013 r. zawarła z wierzycielem pierwotnym umowę przelewu powstałej wierzytelności, która w wyniku wypowiedzenia umowy pożyczki stała się wymagalna z dniem 12 września 2013 r. Dalej powódka wskazała, że na określoną w pozwie kwotę składała się zaległa część kapitału w

wysokości 2608,25 złotych, odsetki umowne obliczone w okresie obowiązywania umowy od należności kapitałowej w kwocie 321,85 złotych, odsetki karne obliczone w kresie obowiązywania umowy od niezapłaconych w terminie rat kredytu w wysokości 32,07 złotych, odsetki karne z tytułu zwłoki w zapłacie poszczególnych rat obliczone od należności kapitałowej od daty wypowiedzenia umowy pożyczki do daty wytoczenia mniejszego powództwa w kwocie 467,73 złotych, kwota 132,46 złotych naliczona z tytułu działań polubownych podjętych przez pożyczkodawcę przed wytoczeniem niniejszego powództwa (których koszty wynikają wprost z zapisów umowy pożyczki), a także kwota 5235,71 złotych tytułem opłaty przygotowawczej za udzielenie pożyczki oraz innych należności wynikających z ustaleń umownych, opisanych w Tabeli Opłat i Prowizji stanowiącej integralną część umowy pożyczki zaakceptowanych przez pozwaną i ustalonych przez pożyczkodawcę w oparciu o założenia ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim (stanowiących całkowity koszt pożyczki). Jednocześnie powódka podała, że kierowane do pozwanej wezwania do zapłaty okazały się bezskuteczne.

Zarządzeniem z dnia 10 kwietnia 2015 r. doręczono pozwanej odpis pozwu z jednoczesnym zobowiązaniem do udzielenia odpowiedzi na pozew w terminie 14 dni pod rygorem pominięcia spóźnionych twierdzeń i dowodów w trybie art. 207 § 6 k.p.c. Przesyłka zawierająca odpisu pozwu z załącznikami została uznana za doręczoną pozwanej po dwukrotnej prawidłowej awizacji w dniu 22 czerwca 2015 r. Pozwana nie ustosunkowała się w zakreślonym terminie do zarzutów podniesionych w pozwie.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 12 października 2012 r. pozwana G. D. zawarła umowę pożyczki nr (...) z (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością (...) z siedzibą we W.. Zgodnie z § 1 umowy pozwanej została udzielona pożyczka gotówkowa w kwocie 2.900,00 złotych na okres od dnia 12 października 2012 r. do 12 października 2014 r. włącznie, na warunkach określonych w umowie i Regulaminie pożyczek SMS Kredyt stanowiącym załącznik nr 1 do umowy. Spłata pożyczki miała następować w 24 ratach w wysokości 402,65 złotych każda, płatnych do 12 dnia każdego miesiąca, począwszy od dnia 12 listopada 2012 r. Całkowity koszt pożyczki zgodnie z § 4 pkt 2 umowy stanowił kwotę 9663,50 złotych. Oprócz kwoty pożyczki na kwotę 9663,50 złotych składała się opłata komunikatów SMS – 2,46 złotych, odsetki naliczone za cały okres kredytowania w wysokości 779,83 złotych, opłaty operacyjne w kwocie 5983,67 złotych. Za nieterminową spłatę raty albo jej części pożyczkodawca był uprawniony do naliczania odsetek od zadłużenia (odsetki karne) o zmiennej stopie, które na dzień podpisania umowy wynosiły 24.00 % i były równe czterokrotności aktualnej na dany dzień wysokości stopy kredytu lombardowego. W przypadku opóźnienia w zapłacie dwóch pełnych rat pożyczkodawca miał prawo wypowiedzieć umowę z zachowaniem 30 dniowego okresu wypowiedzenia, po uprzednim wystosowaniu do pozwanej wezwania do zapłaty (§ 6 umowy).

Dowód: umowa pożyczki nr (...), k. 15-18.

Pismem z dnia 23 kwietnia 2013 r. pozwana została poinformowana o zmianie podmiotu obsługującego pożyczkę w wyniku umowy z dnia 20 marca 2013 r. zawartej z powódką (...) Fundusz Inwestycyjny Zamknięty Niestandaryzowany Fundusz Sekurytyzacyjny z siedzibą w G.. W treści pisma został także wskazany nowy rachunek bankowy, na który pozwana winna wpłacać raty w terminach i kwotach wskazanych w harmonogramie pożyczki nr (...).

Dowód: odpis KRS-u powódki, k. 23-15,

wyciąg z rejestru funduszy inwestycyjnych, k. 26-27,

pismo kierowane do pozwanej z dnia 23.04.2013 ., k. 19.

Pismem z dnia 21 czerwca 2013 r. powódka na skutek odnotowania zaległości w spłacie ratalnej pożyczki wezwała pozwaną do uregulowania zaległości w kwocie 2038,59 złotych w terminie do 5 lipca 2013 r.

Następnie powódka pismem z dnia 6 sierpnia 2013 r. zawiadomiła pozwaną o dalszym istnieniu zaległości w spłacie pożyczki i wypowiedzeniu na tej podstawie umowy nr (...).

Nadto wskazała, że do spłaty pozostała kwota pożyczki w łącznej wysokości 8276,50 złotych.

Dowód: wezwanie do zapłaty z dnia 21.06.2013 r., k. 20,

wypowiedzenie umowy z dnia 6.08.2013 r., k. 21,

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo podlegało oddaleniu w całości.

Podstawa prawna roszczenia strony powodowej zawierała się w przepisie art. 509 § 1 k.c., zgodnie z którym wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew). Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki (§ 2). Na skutek zawarcia umowy przelewu przechodzi na nabywcę ogół uprawnień przysługujących dotychczasowemu wierzycielowi w stosunku do dłużnika. Dodatkową konsekwencją zawarcia umowy przelewu pozostaje wyłączenie dotychczasowego wierzyciela ze stosunku zobowiązaniowego i zajęcie jego miejsca przez nabywcę wierzytelności. Przelew wywołuje bezpośrednie skutki wobec dłużnika po stronie, którego powstaje obowiązek świadczenia w stosunku do nabywcy wierzytelności.

W przedmiotowej sprawie powódka występowała jak strona umowy przelewu wierzytelności zawartej z pierwotnym wierzycielem pozwanej (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością (...) z siedzibą we W. z tytułu umowy pożyczki nr (...). Przedmiot żądania powódki obejmował część kapitału udzielonej pozwanej pożyczki w wysokości 2608,25 złotych, odsetki umowne obliczone w okresie obowiązywania umowy od należności kapitałowej w kwocie 321,85 złotych, odsetki karne obliczone w kresie obowiązywania umowy od niezapłaconych w terminie rat kredytu w wysokości 32,07 złotych, odsetki karne z tytułu zwłoki w zapłacie poszczególnych rat obliczone od należności kapitałowej od daty wypowiedzenia umowy pożyczki do daty wytoczenia mniejszego powództwa w kwocie 467,73 złotych, kwotę 132,46 złotych naliczoną z tytułu działań polubownych podjętych przez pożyczkodawcę przed wytoczeniem niniejszego powództwa (których koszty wynikają wprost z zapisów umowy pożyczki), a także kwotę 5235,71 złotych tytułem opłaty przygotowawczej za udzielenie pożyczki oraz innych należności wynikających z ustaleń umownych, opisanych w Tabeli Opłat i Prowizji stanowiącej integralną część umowy pożyczki zaakceptowanych przez pozwaną i ustalonych przez pożyczkodawcę w oparciu o założenia ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim (stanowiących całkowity koszt pożyczki).

Przedłożone przez powódkę dokumenty obejmowały umowę pożyczki z dnia 12 października 2012 r., pismo z dnia 23 kwietnia 2013 r. kierowane do pozwanej przez poprzedniego wierzyciela, wezwanie do zapłaty i wypowiedzenie umowy.

W ocenie Sądu zebrany w sprawie materiał dowodowy pozwalał na ustalenie, że pozwanej została udzielona pożyczka w warunkach określonych w umowie nr (...), której łączna wartość na dzień zawarcia umowy stanowiła kwotę 9663,50 złotych oraz, że powód dochodził niniejszym pozwem zapłaty nieuregulowanych przez pozwaną należności naliczanych na podstawie tej umowy w łącznej kwocie 8665,61 złotych.

Zgodnie ogólną zasadą wyrażoną w art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Jak wskazuje się w orzecznictwie ciężar dowodu w rozumieniu art. 6 k.c. polega z jednej strony na obarczeniu strony procesu obowiązkiem przekonania sądu dowodami o słuszności swoich twierdzeń, a z drugiej konsekwencjami zaniechania realizacji tego obowiązku, lub jego nieskuteczności. (por. wyrok SN z dnia 7 listopada 2007r., II CSK 293/07). W świetle powyższego Sąd powinien przyjąć za prawdziwe fakty udowodnione przez stronę obciążoną dowodem i pominąć te, których nie wykazała w sposób przekonujący. Zagadnienie ciężaru dowodu w znaczeniu formalnym reguluje art. 232 k.p.c. stanowiący, że strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Sąd może dopuścić dowód nie zgłoszony przez stronę. Wskazany przepis jest przejawem obowiązującej w procesie zasady kontradyktoryjności, która wprowadza generalny obowiązek inicjatywy stron w postępowaniu dowodowym. Wyłącznie od strony uzależnione jest zatem jakie środki dowodowe i na jakie okoliczności zostaną przez nią przywołane celem przekonania Sądu do zajmowanego przez

siebie stanowiska. Kompetencje Sądu w zakresie inicjatywy dowodowej są ograniczone do sytuacji wyjątkowych i nie znajdują z reguły zastosowania w sporze prowadzonym według przepisów o postępowaniu gospodarczym. Nie ulegało wątpliwości, że to na powódce opierał się ciężar udowodnienia faktów o charakterze prawotwórczym, przemawiających za istnieniem roszczenia objętego powództwem a przede wszystkim wykazanie, iż została skutecznie zawarta umowa przelewu wierzytelności.

Zaznaczyć należy, że na dowód zawarcia cesji wierzytelności powódka przedłożyła jedynie pismo z dnia 23 kwietnia 2013 r. pierwotnego wierzyciela skierowanego do pozwanej, którego treść zawiera zawiadomienie o dokonanym przelewie wierzytelności wynikającej z umowy pożyczki nr (...) na powódkę.

W myśl art. 245 k.p.c. dokument prywatny stanowi dowód tego, że osoba która go podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie. Zgodnie ze stanowiskiem wyrażonym w orzecznictwie dowód z dokumentu prywatnego pozostaje samodzielnym środkiem dowodowym, którego moc sąd ocenia według zasady swobodnej oceny dowodów wyrażonej w art. 233 § 1 k.p.c. Zasada zaś wyrażona w art. 233 k.p.c. nakazuje ocenę przez sąd wiarygodności i mocy dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału, czyli innymi słowy z uwzględnieniem wszystkich dowodów przeprowadzonych w postępowaniu, jak również wszelkich okoliczności towarzyszących przeprowadzeniu poszczególnych dowodów i mających znaczenie dla oceny ich mocy i wiarygodności (por. wyrok SN z dnia 17 listopada 1966r., II CR 423/66, OSNPG 1967/5-6/21).

Zdaniem Sądu, nie kwestionując prawdziwości tego dokumentu, zawiadomienie o przelewie nie świadczy bezpośrednio o nabyciu przez powódkę wierzytelności względem pozwanej. Powódka powinna bowiem przedstawić dowody wskazujące w sposób nie budzący wątpliwości na ważność i skuteczność przelewu dokonanego na jej rzecz. Zważyć trzeba, że jednostronne oświadczenie wierzyciela wobec dłużnika wynikające z treści pisma datowanego na 23 kwietnia 2013 r. nie może być jeszcze utożsamiane z istnieniem stosunku prawnego cesji łączącego dotychczasowego wierzyciela pozwanej z powódką. Do przelewu dochodzi bowiem w drodze umowy, a więc w drodze czynności prawnej, która może być kreowana tylko przez stanowcze i zrozumiałe oświadczenia, wyrażone przez podmioty prawa cywilnego w sposób świadomy i swobodny oraz z zamiarem wywołania określonych skutków prawnych. (por. Kodeks cywilny. Komentarz, art. 56 k.c. [w:] A. Kidyba (red.), Tom I, Część ogólna, Lex 2009r.). Należy zaznaczyć, że Sąd na podstawie przedłożonych przez powódkę dokumentów nie był w stanie zweryfikować, jaką formę prawną w rozumieniu przepisu art. 510 k.c. przybrał przelew wierzytelności. To natomiast uniemożliwiało ocenę skutku rozporządzającego umowy stron (art. 510 § 1 k.c.), czy chociażby stwierdzenie ważności cesji z perspektywy istnienia zobowiązania przewidzianego w art. 510 § 2 k.c. Nadto Sąd nie miał możliwości sprawdzenia, czy umowa przelewu została zawarta przez osoby uprawnione do działania w imieniu powódki, czy też poprzedniego wierzyciela, co determinowałoby zgodność podjętej czynności prawnej z art. 38 k.c. W ocenie Sądu z uwagi na powyższe pismo poprzedniego wierzyciela nie mogło zostać potraktowane jako samodzielna podstawa stwierdzająca ważne i skuteczne przejście zobowiązania z umowy pożyczki nr (...).

Wobec zatem braku dostatecznych środków dowodowych potwierdzających dokonanie skutecznego przelewu wierzytelności (umowy przelewu wierzytelności) Sąd uznał, iż w świetle zgromadzonego materiału dowodowego brak było podstaw do przyjęcia w sposób nie budzący wątpliwości, że na powódkę przeszło w całości roszczenie określone w pozwie. Warunkiem bowiem skutecznego zawarcia umowy przelewu i rozporządzenia wierzytelnością jest jej dostateczne zindywidualizowanie. Strony umowy przelewu winny bowiem w sposób precyzyjny określić zakres uprawnienia, które zostaje przeniesione na cesjonariusza

Wobec zatem stwierdzenia braku legitymacji czynnej po stronie powodowej powództwo podlegało oddaleniu, co znalazło odzwierciedlenie w sentencji wyroku z dnia 26 listopada 2015 r.

Marginalnie Sąd wskazuje, że z treści przedłożonych dokumentów nie wynikał w jaki sposób wyliczono zadłużenie pozwanej w łącznej kwocie 8665,61 złotych, w tym wysokości należnych odsetek umownych i karnych, a także kwot z tytułu podjętych działań polubownych, jak i opłaty przygotowawczej za udzielenie pożyczki oraz innych należności wynikających z ustaleń umownych, opisanych w Tabeli Opłat i Prowizji. Zdaniem Sądu dla wykazania

zasadności żądań odsetek i pozostałych opłat niewystarczające były same twierdzenia strony powodowej. Brak bowiem przedłożenia stosownej dokumentacji tym zakresie pozbawił Sąd możliwości dokonania ich weryfikacji.

Podstawę wydania wyroku zaocznego przewiduje dyspozycja art. 339 § 1 i 2 k.p.c. stanowiącego, że jeśli pozwany nie stawił się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, sąd wyda wyrok zaoczny. W tym wypadku przyjmuje się za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa. W niniejszej sprawie kierowana do pozwanej G. D. przesyłka pocztowa zawierająca odpis pozwu została pozostawiona w aktach sprawy ze skutkiem doręczenia wobec pozwanej na podstawie art. 139 § 1 k.p.c. ponieważ pozwana nie odebrała przesyłki sądowej skierowanej na jej adres, która było dwukrotnie prawidłowo awizowana. Pozwana nie złożyła także odpowiedzi na pozew w terminie dwutygodniowym od daty przyjętej jako dzień doręczenia odpisu pozwu. W tych okolicznościach zasadne było wydanie wyroku zaocznego.